

821.135.1

scriitori
români
contemporani

CĂTĂLIN MIHULEAC
STRANIA VALIZĂ
A DOMNULUI
SILBERSTEIN

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Genoveva Cerchez
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Alina Dincă
DTP: Iuliana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mihuleac, Cătălin
Strania valiză a domnului Silberstein / Cătălin Mihuleac. –
București: Humanitas, 2024
ISBN 978-973-50-8586-5
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Celor cu vânătași care nu trec de-a pururi.

Mulțumiri

55 de bătaii de inimă, câte una pentru fiecare capitol, pleacă spre Marius Babias – Neuer Berliner Kunstverein (Germania), Vasile Juravle (România) și Dana Novac (Franța), care l-au ajutat pe autor în asprele bătălii duse pe frontul acestei scrieri.

Am pentru gândacii de Colorado un mai mare respect decât pentru pedofili, așa că am intervenit cu vehemență:

— Scârbosule, lasă copilu-n pace! Ia-ți laba de pe el! Ce, nu-ți funcționează urechile? Cu tine vorbesc!

Dacă asemenea porcării aveau loc în mijlocul Parisului, însemna că nici un minor nu se mai găsea în siguranță pe lumea asta. Cum era posibil ca un bărbat în toată firea să trateze un puști ca pe-o fleică, ziua-n amiaza mare, lângă un punct de reper al omenirii de talia Turnului Eiffel? Și de ce n-apăreau polițiștii cu dube și sirene, să-l umfle și să-l bage la zdup?

L-am împins cât am putut de tare, dar n-a slăbit strânsoarea. Îi sucise puștiului mâna la spate și-l apropia metodic de el. Încă puțin și obrazii li s-ar fi atins, lăsând liberă calea spre o mușcătură sau – ce oroare! – un sărut cu buzele și limba.

Victima se-nvinețise:

— *Au secours*, ajutor, *help!*

— *Putain de merde și fuck off*, nu-nțelegi să-i dai drumul!? Pedofil nenorocit, locul tău e-n pușcărie!

Era clar că intenționase să-și ademenească prada lipsită de discernământ într-un tufiș lubric sau că negociaseră o scârboșenie buco-anală, fără să cadă de-acord asupra tarifului.

— Ajutor, *au secours*, *help!*

Dac-aș fi purtat la mine fierăstrău electric, aș fi tăiat fără ezitare brațele perverse, dar eram nevoit să mă descurc fără mijloace tehnice. M-a fulgerat și ideea de a-i trage pantalonii în jos – ca-n clasele primare, când ieșeam din încăierări dându-le

o turnură caraghioasă, dar m-am răzgândit. Dacă-i umblam la pantaloni, scena risca să pară o răfuială între doi pedofili care mai aveau și apucături exhibiționiste.

Nu existau variante din care să aleg. Adultul găfăia, copilul se smiorcăia, eu icneam, lumea trecea și privea precaut, fără să se oprească. Dacă țineam să curm situația, soluția tot în zona pantalonilor se găsea.

Mi-am armat deci mușchii coapsei și, c-un dezgust furibund, am recurs la retorica genunchiului în testicule.

— Îhhhhh...

Durerea și surpriza l-au pliat ca pe-o coală de hârtie, născând oportunitatea unui pumn ce i-a trosnit maxilarul ca o creangă frântă de furtună. În sfârșit, brațele i s-au descleștat, eliberând prizonierul.

— Fugi, măi băiete! Rupe-o la sănătoasa și oprește-te marți! Zbughește-o iute ca vântul și ca gândul!

Agresorul s-a dezmeticit, a scuturat din cap și, fără să privească în urma puștiului, a cules din iarbă un dreptunghi albastru.

Era un portofel de piele, căzut pesemne din buzunarul său, în focul disputei. L-a deschis, s-a asigurat că nu-i lipsea nimic și mi-a scuipat printre dinți:

— *Va te faire foutre* cu corectitudinea ta politică, tontule! Hai sictir!

— *Pardon?*

— Am apucat și ziua când, dacă-ți fură portofelul un derbedeu mic, trebuie să-ți fie teamă să-l recuperezi, pentru că tâmpiți ca tine te iau de pedofil. Dracu' să le ia de vremuri!

Hm, se părea c-o sfeclisem. Pedofilul nu era pedofil, cum crezusem, ci un cinstit cetățean, pe care-o creatură minoră îl ușurase de portofel:

— În locul meu, ce-ai fi făcut, deșteptule? Țin acte în portofel, ca să nu mai vorbesc de bani și carduri! Trebuia să stau cu mâinile-n sân? Hai, *dégage*, cară-te!

Iar o făcusem boacăină! Am schițat intenția de a-i netezi sacoul ce semăna cu tabla unui automobil răsturnat în șanț, dar m-a respins ca pe-o omidă:

— Pleacă de-aici, să nu-ți mai văd moaca de smochină!

— Moacă de smochină? Oi fi eu tâmpit, dar și tâmpiții fac parte din specia umană, ba poate că-s chiar majoritari!

Oricât de scuzabilă îi era sila, nu meritam asemenea portretizări, mai ales că dădeam lunar 19,95 de euro pe-o cremă de față cu minerale.

În fine, mai rău e pentru cel care țipă decât pentru cel la care se țipă. În pasul final din *Baletul fofilării*, eram gata să eliberez scena, permițându-le astfel angajaților de la salubritate să curețe de sânge locul faptei.

Însă, exact în clipa când mă pregăteam să-i întorc imperial spatele, s-a albit la față și a răsturnat ochii ca lovit de apoplexie:

— Valiza mea! Unde-mi e valiza?

Cât timp se ocupase cu găbjirea hoțului și recuperarea portofelului, o lăsase nesupravegheată și dispăruse.

Se părea că o luase cineva, dar cine?

2

Cu cât mi se zvânta adrenalina de pe simțurile răsturnate cu hârlețul, cu-atât mi se-nchea dezolarea. Nu-l recunoscusem, deși ar fi trebuit, fiindcă-l știam din fotografii.

Acum însă, că ieșeam puțin câte puțin din ceață, mă dumi-ream că el era acel Jérôme cu care-aveam întâlnire. De dragul lui, bătușem stepa aeriană dintre aeroporturile din Iași și Beauvais, cu o cursă low cost achitată din buzunarul lui. Uite cum, fără știrea și vrerea noastră, făcuserăm cunoștință în cel mai est-european mod posibil...

Mai grav ca păruitul în trei era că subiectul întrevederii noastre îl constituia tocmai valiza pe care-o înghițise pământul. Înăuntru se găseau documentele și bagatele personale ale lui Guillaume Silberstein, bunicul „pedofilului“ pe care tocmai îl servisem cu insulte, îmbrânceli și-un genunchi magna cum laude în boașe.

Jérôme insistase să-mi arate zestrea de mărunțișuri care reconstitua o parte din biografia strămoșului său, convins fiind că acesta putea figura drept personaj principal în viitorul meu roman. Mai urma să mă convingă și pe mine, ceea ce nu-i părea greu, având în vedere că mă arătasem deschis unei colaborări.

Deocamdată însă, convingător era doar prin felul în care-și explica lipsa de prevedere. Socotise că nici un hoț serios nu putea fi atras de cufărul său spălăcit de intemperii care arăta mizer, învelit parcă într-o izmană zdrențuită și peticită ici și colo, să nu se deșire de tot. Crezuse c-o asemenea infecție cu mâner doar în Somalia, Ghana sau Madagascar ar fi avut nevoie de supraveghere.

Din păcate pentru amândoi, se înșelase! La fel ca-n tagma artistică, în cea hoțască începuse pesemne să se afirme un curent promotor al absurdului, care asculta de stimuli noi, inexplicabili pentru adepții clasicismului infrațional.

Veleitățile de dulap portabil făceau din măgăoaia respectivă un accesoriu tipic al imigrantului bătut de soartă, iar pentru Jérôme avea o valoare sentimentală deosebită. Cu trei boarfe înăuntru, înaintașii săi bătuseră drumul din coclaurii Galiției până în Iași, pentru ca-ntr-o zi să-i vină rândul bunicului Guillaume să-și care-n ea calabâcul, pe drumul fără întoarcere de la Iași la Paris. Mititeluț cum știam că fusese, bănuiam că mai și dormise chircit înăuntru, când avusese de schimbat trenuri și așteptarea se lungea peste noapte în gări friguroase.

— Dacă familia mea ar avea un motto, el ar fi „ieși din ghetou, dar rămâi în valiză!“ E-o povață stranie, ce s-a transmis în neamul nostru la fel ca măgăoaia asta, din tată-n fiu.

Văzusem imagini cu râia aia ambulantă și mă lămurisem că interiorul din postav scorjît nu era cu mult mai breaz ca exteriorul. Trebuia totuși s-admit că o anume trăinicie tot inspira când era privită de la distanță, poate și datorită pielii provenite de la un porc hrănit sigur c-un meniu bazat pe șaibe, piulițe și-alte lături metalice. Ca să reziste la șocuri și să nu-și vomite conținutul din mers, colțurile fuseseră fortificate c-un fel de blacheuri tocite, care-i confereau un nimb suplimentar de siguranță.

Jérôme insistase să-mi aducă-n ea mărunțișurile predecesorului său, iar eu îmi pregătisem mănuși de cauciuc, să evit contaminarea cu microbii ce-și transmiteau și ei sloganurile din generație-n generație.

Am căutat-o cu ochii cât cepele. O lăsase la câteva sute de metri de locul încăierării cu micul hoț de buzunare, pe care-l luasem drept victimă a unui atac pedofil. Am cotrobăit prin țepii boschetelor, am întrebat trecătorii, dar fără vreun rezultat.

— Ar fi bine să sunăm la biroul de lucruri pierdute, sigur dăm de ea!

Eu nu eram așa sigur. Când la Paris dispar vuittoane și dioruri de viță nobilă, reclamația unei pagube cu aspect provocator de indigestii suna impertinent.

I-am făcut totuși hatârul și-am format numărul de telefon respectiv, însă ni s-a comunicat că fuseseră semnalate doar disparițiile unor genți de damă în valoare de peste 3.000 de euro bucata și câteva serviete cu acte și borsete masculine, nici alea foarte ieftine. De rucsacuri, geamantane, ranițe, turbinci, ghiozdane de școlari și-alte traiste de lumea a treia, nici pomeneală.

Aparent, țineau și hoții la standardele lor, măcar la Paris!

M-am întrebat însă dacă nu cumva aveam de-a face c-un sabotor interesat ca marafeturile alea să n-ajungă la mine. Chiar așa, m-a fulgerat un gând:

— Dar dacă există cineva care nu vrea cu nici un chip ca povestea bătrânului Silberstein să fie scrisă?

Am alungat imediat ideea – pe cât de seducătoare, pe-atât de paranoică. Ca scriitor, eram *monsieur Tout-le-monde* – un târâie-brâu aidoma „modistului“ decăzut Guillaume Silberstein, a cărui faimă de marochiner, care pusese umărul la decolarea tupeului feminin, era stinsă de mult, și-n afară de nepot și de mine, doar Dumnezeu îi mai știa numele, deși nici asta nu era sigur.

Pentru narațiunea pe care urma s-o ticluiesc, pierderea era nimicitoare. Mai mult ca toate medaliile, diplomele și-alte titluri de recompensă care-l transformaseră într-o personalitate

Guillaume Silberstein cu câinele și pipa sa. © Arhiva personală a lui JiI Silberstein, nepotul lui Guillaume.